

saskaņā ar kuriem likvidators ir atbrīvots no tiesas nodevu samaksas, ja negodīgas komercprakses neesamības gadījumā prasītājs nebūtu atbrīvots no tiesas nodevu samaksas un tiesvedības neturpināšanas gadījumā tiktu liegta tiesvedības norise, pamatojoties uz negodīgiem noteikumiem?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 149, 22. lpp.).

⁽²⁾ OV L 95, 29. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2011. gada 26. augustā iesniedza Oberster Gerichtshof (Austrija) — CHS Tour Services GmbH/Team4 Travel GmbH

(Lieta C-435/11)

(2011/C 340/13)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: CHS Tour Services GmbH

Atbildētāja: Team4 Travel GmbH

Prejudiciālie jautājumi

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvas 2005/29/EK ⁽¹⁾, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva"), 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja pastāv maldinoša komercprakse šīs direktīvas 5. panta 4. punkta izpratnē, direktīvas 5. panta 2. punkta a) apakšpunktā ietvertu kritēriju atsevišķa pārbaude nav pieļaujama?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva"), OV L 149, 22. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta paplašinātā sastāvā) 2011. gada 16. jūnija spriedumu lietā T-235/07 Bavaria NV/Eiropas Komisija 2011. gada 31. augustā iesniedza Bavaria NV

(Lieta C-445/11 P)

(2011/C 340/14)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Bavaria NV (pārstāvji — O. W. Brouwer, P. W. Schepens un N. Al-Ani, advokaten)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Tiesas 2001. gada 16. jūnija sprieduma 202.–212., 252.–255., 288., 289., 292.–295., 306., 307. un 335. punktus;

— nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai vai (pilnībā vai daļēji) atcelt apstrīdēto lēmumu ⁽¹⁾;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā un Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi Savienības tiesības, precīzāk — LESD 101. panta 1. punktu, esot pārkāpusi tiesiskās drošības principu un pretrunīgi pamatojusi pārkāpuma sākuma brīža noteikšanu. 1996. gada 27. februāra sanāksme neattiecoties uz pārkāpumu un nekādā veidā nevarot būt tādas sanāksmju sērijas sākums, kurām ir pretkonkurences mērķis. Ciktāl Vispārējā tiesa ir pieņēmusi, ka jau tāpēc vien, ka 1996. gada 27. februāra sanāksme ir nosaukta "Catherijne sanāksme", tiek pierādīts, ka sanāksmei ir bijis pretkonkurences mērķis, šis pieņēmums esot pretrunā apstrīdētajam lēmumam un Vispārējā tiesa pārkāpjot savu pilnvaru robežas. Metode, ko Vispārējā tiesa ir izmantojusi, lai konstatētu sanāksmju ar pretkonkurences mērķi sēriju, nevarot tikt izmantota pārkāpuma sākuma brīža noteikšanai. Turklāt Vispārējā tiesa, konstatējot, ka, lai pierādītu pārkāpuma esamību, pietiekot tikai ar vienu *InBev* paziņojumu, esot pieļāvusi kļūdu pamatojumā.

Otrkārt, Vispārējā tiesa, ciktāl tā ir konstatējusi, ka apstrīdēto lēmumu nevarot salīdzināt ar agrākām šajā jomā notikušajām lietām, it īpaši ar Komisijas lēmumu lietā 2003/569 — *Interbrew un Alken-Maes* ⁽²⁾, esot nepareizi interpretējusi un piemērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu (un esot sniegusi nepietiekamu pamatojumu). Turklāt atšķirīgai attieksmei pret attiecīgajiem uzņēmumiem šajās lietās neesot bijis objektīva attaisnojuma.